

Két vers elé

Az alábbi két vers a Merlin Színház rendes évi költőversenyére készült, házi feladatként. Az első számú kötelező gyakorlat az volt, hogy interpellációt kellett írni, ha kormánypártit, akkor magyaros formában, ha ellenzékít, akkor nyugat-európai vagy klasszikus verselésben. Mivel ehhez a versenyszámhoz nem mindenkinek fülött a foga, új leckét kaptunk: a *Huszt* című Kőlcsey-költeményt kellett újrafogalmaznunk. Kinek-kinek a saját stílusában.

Saját termékeimhez nem mentségként, hanem magyarázatként hozzá szeretném fűzni, hogy ismét eljött az a kor, melyben nehéz szatírárt nem írni. Mihelyt az ellenzék ellenséggé lényegül át, nem háriható el a kérdés, hogy miként kell bánni az ellenséggel. Az ellenség – legalábbis politikai értelemben – *megsemmisítendő*. És ha még az is kiderül róla, hogy nem magyar, mert a magyarság nem anyanyelvet, kulturális ösztönzéseket és állampolgárságot, hanem kormánypártiságot és rögválóságot jelent, akkor az ellenség gyanús bűzű hulláját még meg is kell köpdönsni. Ehhez a valós kergességhez képest minden szatíra szükségképpen erőtlen.

Ez az előzetes megjegyzés nem írásaim tartalmát óhajtja megvilágítani, hanem a bennük rejlő keserűség és harag forrásvidékét.

Huszt

*Huszt vára hogy összeomlott,
búra oknak nem elég.
Vannak szükségszerű dolgok,
van adekvát düledék.*

*Romok ormán ne epedjél,
holt múltba vissza ne fuss,
mert ez nem jobb a jelennél,
és ha jobb, nem tipikus.*

*Hass, alkoss, de fényt hazádra
mégse deríts, tiszta szív,
titkold, hogy tárgyiassága
objektíve negatív.*

Egy képzeletbeli szabad demokrata képviselő interpellációja a miniszterelnökhöz a nemzeti tisztogatás tárgykörében

*Tisztelt Kormányfő, tizenötmillió besenyőnek
szellemi gyámola, lelki vezére, fogalmi középpont
mert Ön a nemzet köldöke most már, bárhova csusszan,
hajdan Szondiája volt végvárbeli múzeumának,
védté pogányoktól a sok ősmagyar orvosi műszert,
éjszaka néha szikét ragadott és képzeletében
megszurkálta vitézül a legfőbb pártvezetőket,
vagy purgálóval hadonászott Marx aranyértől
úgyis meggyötört s orvostörténeti szemmel
nézve kívánatos ánusza emléket fenygetve,
„purgálás” – ez a szép szó mondandóm velejéhez
angyali szárnyakon elröpített! Csakis Ön lehet eztán
tisztogatási manővereink tábornagya! Jöjjön,
vonja ki rozsdás purgálóját s döfje a Nemzet
bús fenekébe sajátkezűleg, mert szörnyű veszéllyel
járna, ha pártja s a kormány számos tőkfeje fogná
kézbe az Ön szerszámát, mellyel bánni se tud más!
Senki sem érti Zimánytól Zétényig, miben áll a
nemzeti purgálás alapelve! Ha válogatatlan
irtjuk a bolsi bögölyt, hogy mentsük meg Chrudinákat?
(ezt a nevet használom az összes többi helyett is.)
Hogyha a szükség és a jövődó rémei ellen
purgálást javasol, legyen így, de ne bízza hülyékre:
Ön dolgozza ki tisztogatási iránymutatását.
Mondja ki törvény, hogy nem kell purgálni a bolsit,
mert nem bolsi, sosem volt bolsi, nem is lehetett az,
hogyha a kormányfőben buzgó nemzeti szellem
transzfigurálja vagyis lelkét átlényegítendő.
Ily törvényt magam is mint ellenzék helyeselnék,
mert ez a purgálást is purgálná. Ha jövőre
Ön s kormánya letüندököl, akkor fogjuk a törvényt,
s ékes üvegszekrénybe rekesztjük a Nemzeti Limlom
Önről elnevezett Történeti Múzeumában.*